

16.6.2024 50. výročí pěv. sboru ; L15,11-32;

Kázání Evy Šormové: L15,11-32

Řekl také: „Jeden člověk měl dva syny.

Ten mladší řekl otci: ‚Otče, dej mi díl majetku, který na mne připadá.‘ On jim rozdělil své jmění. Po nemnoha dnech mladší syn všechno zpeněžil, odešel do daleké země a tam rozmařilým životem svůj majetek rozházel. A když už všechno utratil, nastal v té zemi veliký hlad a on začal mít nouzi. Šel a uchytit se u jednoho občana té země; ten ho poslal na pole pást vepře. A byl by si chtěl naplnit žaludek slupkami, které žrali vepři, ale ani ty nedostával. Tu šel do sebe a řekl: ‚Jak mnoho nádeníků u mého otce má chleba nazbyt, a já tu hynu hladem! Vstanu, půjdu k svému otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti nebi i vůči tobě. Nejsem už hoden nazývat se tvým synem; přijmi mne jako jednoho ze svých nádeníků.‘ I vstal a šel k svému otci. Když ještě byl daleko, otec ho spatřil a hnut lítostí běžel k němu, objal ho a políbil. Syn mu řekl: ‚Otče, zhřešil jsem proti nebi i vůči tobě. Nejsem už hoden nazývat se tvým synem.‘ Ale otec rozkázal svým služebníkům: ‚Přineste ihned nejlepší oděv a oblečte ho; dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy. Přiveďte vykrmené tele, zabijte je, hodujme a buďme veselí, protože tento můj syn byl mrtev, a zase žije, ztratil se, a je nalezen.‘ A začali se veselit.

Starší syn byl právě na poli. Když se vracel a byl už blízko domu, uslyšel hudbu a tanec. Zavolal si jednoho ze služebníků a ptal se ho, co to má znamenat. On mu odpověděl: ‚Vrátil se tvůj bratr, a tvůj otec dal zabít vykrmené tele, že ho zase má doma živého a zdravého.‘ I rozhněval se a nechtěl jít dovnitř. Otec vyšel a domlouval mu. Ale on mu odpověděl: ‚Tolik let už ti sloužím a nikdy jsem neporušil žádný tvůj příkaz; a mně jsi nikdy nedal ani kůzle, abych se poveselil se svými přáteli. Ale když přišel tenhle tvůj syn, který s děvkami prohýřil tvé jmění, dal jsi pro něho zabít vykrmené tele.‘ On mu řekl: ‚Synu, ty jsi stále se mnou a všechno, co mám, je tvé. Ale máme proč se veselit a radovat, poněvadž tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije, ztratil se, a je nalezen.‘“

Přiznám se: Jako dítě jsem toto podobenství neměla ráda. Patřilo k němu ještě podobenství o dělnících na vinici. Rozčilovalo mě. Měla jsem dojem, že je to nespravedlivé, jak otec i majitel vinice jedná. Ne, že bych se s nějakou postavou ztotožňovala. Pořád jsem dumala, jakým právem ten otec jedná se svými syny tímto způsobem. Potažmo jakým právem zachází majitel vinice s těmi, kdo pro něj pracují.

Abych se přiznala, pořád s tím nejsem hotova a nepomáhají dlouhé komentáře od toho či onoho. Něco jsem však objevila, co mi trochu poodhalilo povahu otce či majitele vinice.

„Blaze tomu, kdo bude jíst chléb v království Božím,“ tak zní úžas nad vyprávěním Ježíšovým z L14,15. Ano, blaze tomu, kdo zasedne ke stolu, kde nebudou platit naše hodnotová posuzování věcí. Ten, kdo bude posuzovat, zasedne do čela stolu.

„Blaze tomu, kdo bude jíst chléb v království Božím.“ Jako odpověď na toto konstatování Ježíš vypráví podobenství, ale vlastně o kom?

Jeden otec, který má značný majetek, dva synové, jedna cizina. Jako by otec byl přítomen po celý průběh děje. I když mladší syn odchází do daleké ciziny, kde není možnost žádné pomoci vlastních lidí, otec je přítomen tím, že svého syna nevymazal z mysli. Otec je po dobu vyprávění příběhu mladšího a staršího syna přítomen, jako by stál opodál.

Obraz první: mladší syn. O něm si většinou pamatujeme, že je nevďečník, rozhýřil peníze za dívky a nemravný život. To však až tak není pravdou, to říká starší bratr. Mladší bratr totiž v té cizině žije *asocin*. Tedy, dalo by se říci, bez možnosti spásy. Možná tak, že o žádný vztah, který by jej svázal, spasil, prostě nestojí. Chce být svobodným. Žije pravděpodobně asociálně, víc nemusíme zhoršovat jeho situaci vyprávěním o tom, co je asociální.

A už jsme u toho. Jak žijeme my, naše Evropa, naše ekologie, naše církve, naše domácnost? Je zde možnost socein, tedy spásy?

Přišel hlad, tedy nouze, něco, co nemůžeme hned tak ovlivnit? Nejsme toho pány. Přišla ekologická krize, energetická krize, covid, válka. Přišla bída a lusky od prasat – svatojánský chléb – by přišly vhod, aby alespoň něco bylo zachováno a zachráněno. Opravdu to musí být, že na lidi musí přijít bída, aby šli do sebe, začali se sebou hovořit a hledali řešení?

Nevím, dějiny napovídají více. A tak hurá domů. Celou cestu si možná mladší syn opakuje větu, kterou pronese otci.

Otec čeká, má jej ve svém srdci. Jeho syn nezmizel, je tu. Otec běží, pospíchá, aby si to snad ten jeho syn nerozmyslel a neběžel zpátky do té ciziny. Dalo by se říci – zalehne jej láskou. Tomu se nedá odolat. Výčitky nejsou, zůstává jen oslava, kde je *synfonein*. Souzvuk, harmonie, prostě „Blaze tomu, kdo bude jíst chléb v království Božím“.

Obraz druhý: Jenže hovět si na hostině, když je venku starší syn, to nejde. Někdo je za dveřmi, a to není dobře. A opět pochopitelná reakce, naštvání, výčitky, rozčarování. Proč to ten otec takto dělá? Spolu s Jonášem bychom možná chtěli sedět nad městem a svrchovaně říkat, my jsme to věděli, že to takhle dopadne.

Opět otec vychází, vychází a přemlouvá. Něžně, láskyplně umlouvá svého syna, aby nebyl naštvaný a zasedl též ke stolu, kde je *synfonein*. Venku *synfonein* není, ba naopak. Stát se hráčem v symfonickém orchestru, stát se zpěvákem v pěveckém sboru, kde je *synfonein*, kde to neskřípe, to není samo sebou. Vždy je tam dirigent, který určuje rytmus a láskyplně taktovkou ukazuje, kdykoli někdo začne hrát falešně nebo ujede.

„Blaze tomu, kdo bude jíst chléb v království Božím,“ možná někdo vydechne nad takovou hostinou. Věřím, že možná ti dva bratři se setkají právě díky té hostině, právě díky tomu vykrmenému teleti na oslavu života. Věřím, že každý na této hostině hraje svůj ojedinělý part, má svůj ojedinělý hlas a vše společně dává nejen krásný zvuk, ale těm hráčům i smysl a potěšení.

Tak nevím, o čem bylo přečtené podobenství. O otci, synech, cizině a domě, kde se slaví život, nebo o nás a našem vztahu k Bohu?

Pane, prosíme, dej, abychom chodili do sebe, když na nás sesíláš soudy, a abychom neobviňovali druhé a Boha. Prosíme i za to, abychom se dovedli radovat a toužit po krmí z vykrmeného telete, které pro nás na naší cestě za tebou chystáš.

Amen.

3.neděle po Trojici ; L15,11-32; 16.6.2024

Introit: „Až budou Izraelité přinuceni jíst lusky, pak se obrátí.“ Setkají se milosrdenství a věrnost, spravedlnost s pokojem si dají políbení. Hospodin dopřeje dobrých časů, svou úrodu vydá země. Před ním půjde spravedlnost a on bude kráčet její cestou.

Píseň: 724

Modlitba:

Čtení: Gen 41,37-45

Píseň: 576

Píseň: 689

Oznámení:

Přímluvná modlitba:

Poslání 1Kor5,8

A protož hodujmež ne v kvasu starém, ani v kvasu zlosti a nešlechtnosti, ale v přesnicích upřímnosti a pravdy.

Požehnání:

Hospodin strážce tvůj, Hospodin zastínění tvé tobě po pravici. Nebudeť bítí na tě slunce ve dne, ani měsíc v noci. Hospodin tě ostříhati bude ode všeho zlého, ostříhati bude duše tvé. Hospodin ostříhati tě bude, když vycházeti i vcházeti budeš, od tohoto času až na věky.

Píseň: 384